

พ่อหวัง ผู้มาหมี

นิทานทำมือจากเรื่องเล่าของชนเผ่า ตากาอาน
เล่าโดย.. นางรอด พันแสง
อาสาสมัครรักการอ่านชุมชนบ้านแม่ละหาน..

พ่อหวัง ผู้ฆ่า หมี่

นิทานทำมือจากเรื่องเล่าของชนเผ่าดาราอาง

เล่าโดย นางรอด พันแสง

เรื่อง ภาพ และ รูปเล่ม อาสาสมัครรักการอ่าน ชุมชนบ้านแม่จอน ต.เชียงดาว อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่

เด็กหญิงกวิณทิพย์	สุภา	เด็กหญิงกัลยาณี	สุทธะ
เด็กหญิงสินใจ	ละยอย	นางสาวอ่อง	เชียมลาย
นางสาวมาด	มานิน	นางรอด	ละยอย
นางน้อย	เชียมราย	นางกำ	หมอเมื่อง

บรรณาธิการ รวีวาร โดมเฉลา

ดูแลการผลิต คุณครูเกตุกาญจน์ จุ่มปี

อำนวยการผลิต มูลนิธิสื่อชาวบ้าน (มะขามป้อม)

ภายใต้โครงการ “อ่านยกกำลังสุข : สร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่านในกลุ่มชาติพันธุ์”

สนับสนุนโดย แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน (สสส.)

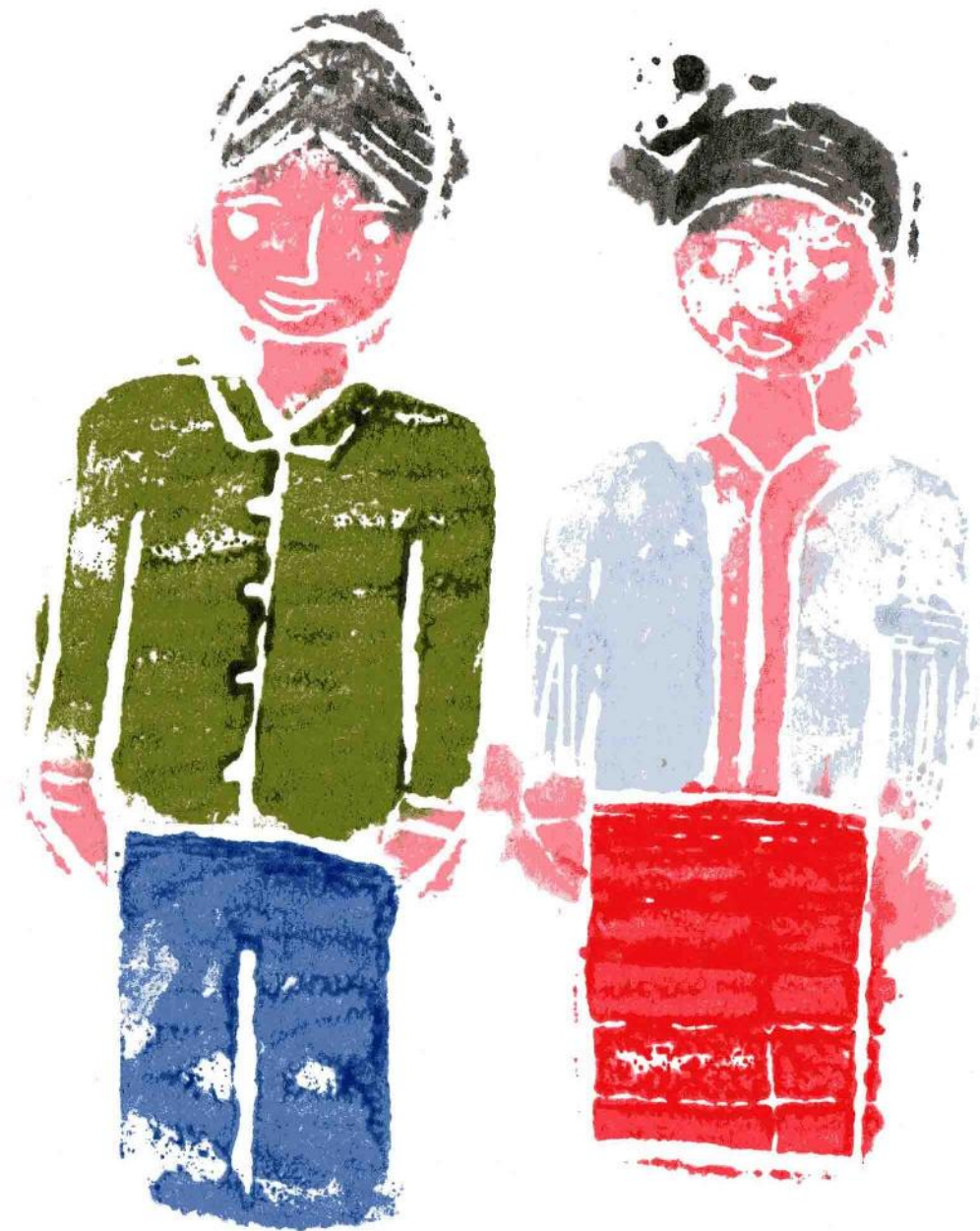
กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว...

มีหมู่บ้านเล็กๆ ของเผ่าดาราอาง ตั้งอยู่บนยอดยสูง

ครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างอบอุ่นในกระท่อมไม้ไผ่หลังน้อย มีพ่อ แม่ และลูกสองคน ชื่อ หวัง กับ แหว่ง ส่วนพ่อกับแม่นั้น ชาวบ้านเรียก พ่อหวัง แม่หวัง ตามธรรมเนียมของชาวดาราอาง

วันพระเป็นวันที่ดาราอาจหยุดทำงาน
ในไร่นา พ่อหรีง แม่หรีง จึงเข้าไป
หาหน่อไม้ ได้หน่อไม้กลับบ้านมา
มากมาย ระหว่างทางกลับบ้านนั่นเอง
สองฝั่งเมียบึงเอิญพบหมี่ดำตัวใหญ่ยักษ์
ดูร้ายและหิวโซเข้า

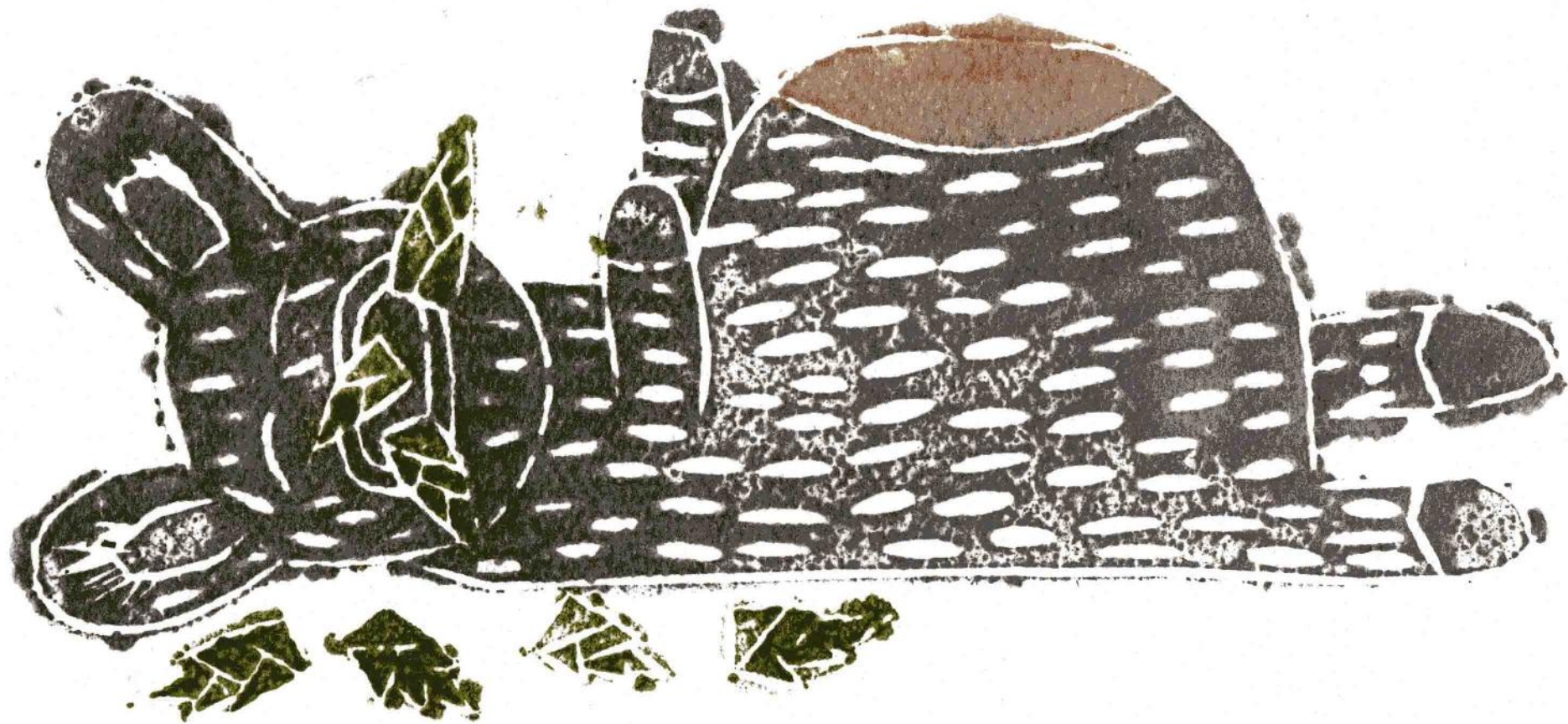
พ่อหึ่งตกใจกลัว ริ่งเตลิดอย่างไม่คิดชีวิต
พร้อมกับตะโกนบอกให้แม่หึ่งหนี
แม่หึ่งตกตะลึง ยืนขาแข็ง อ้าปากค้าง
เผชิญหน้ากับหมีร้ายตามลำพัง

พี่หรั่งกลับมาถึงบ้าน ไม่เห็นแม่หรั่งตามมา เข้าใจว่าเมียถูกหมีกินไปแล้ว
จึงเล่าให้ลูกๆ ฟัง จากนั้นก็พากันไปชวนตัวในเล้าไก่ใต้ถุนบ้าน เพื่อให้ปลอดภัยจากหมี และผีแม่หรั่ง

ฝ่ายแม่หวังที่อยู่ในป่า
เมื่อหมีเข้ามาใกล้ แม่จะหวาดกลัว
แต่ด้วยไหวพริบ นางตัดสินใจ
ขว้างหน่อไม้ใส่หมี

๗ มีดำตะกละ ตะกรุมตะกรามเขมือบหน่อไม้ที่แม่หวังปามา

มัน กิน กิน กิน กิน หน่อไม้หวานกรอบอย่างไม่หยุดหายใจหายคอ ในที่สุดก็ต้องแตกตายอยู่ตรงนั้น

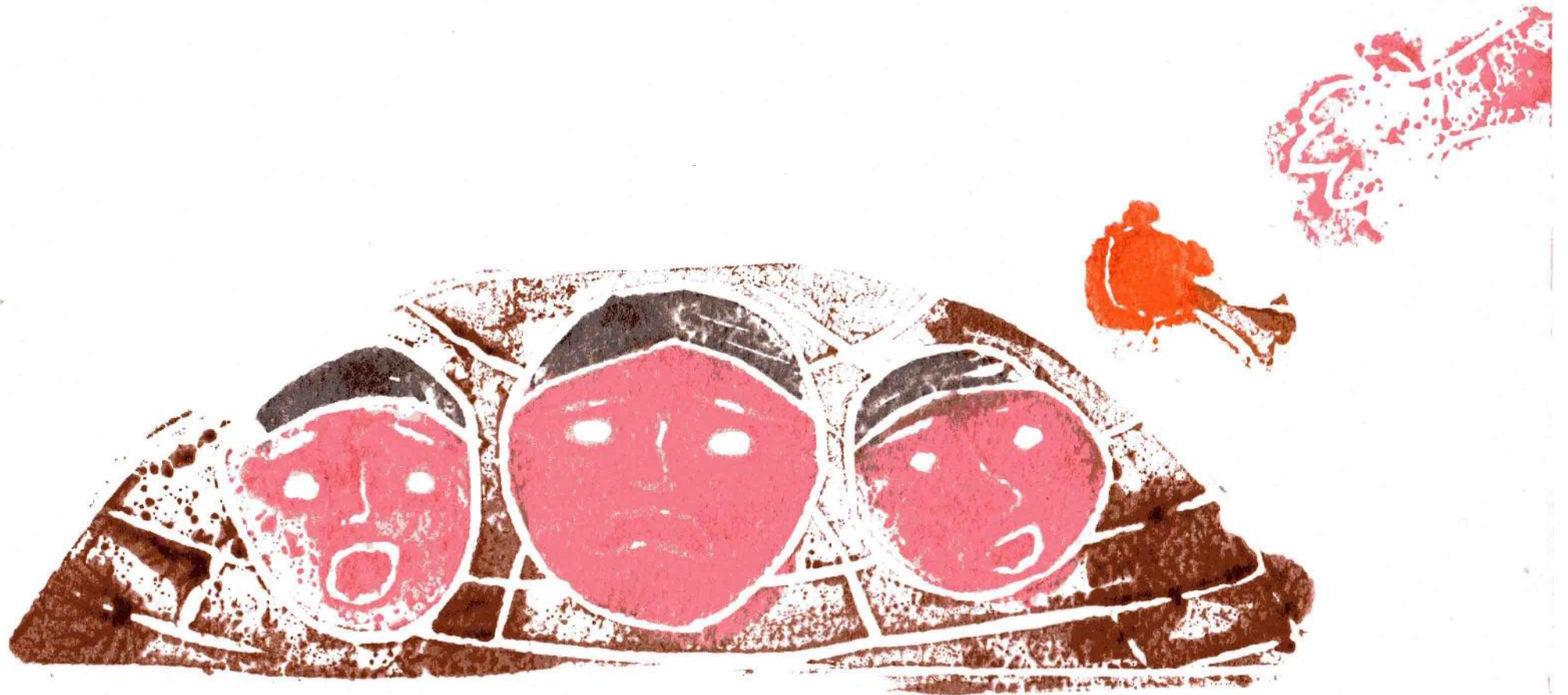
๒ มีอัมพรหึ่งเห็นว่าหมีร้ายตายสนิท
ก็จัดแจงถลกหนัง แลเนื้อ
นำหน่อไม้ที่เกลือและเนื้อหมีกลับบ้าน

พอถึงบ้าน นางก็เรียกหาลูกสาว ไม่พบใคร
จึงทำอาหารจากเนื้อหมีรอ พ่อหวังที่อยู่ใต้ถุน
บ้านได้ยินเข้า ก็บอกให้ลูกทั้งสองเงียบ
กลัวผีเมียจะมาเจอ แม่หวังทิ้งเหน้อย ทั้งหิว
หลังจากปรงเสีจก็นั่งลงกินข้าว

๒๒ ม่ห้วงกินไปคายกระดูกทิ้งลงไปใต้ถุนเรือน
ลู่ๆ ซึ่งแอบอยู่เป็นเวลานานจนหิว
ก็หยิบเศษกระดูกมาแทะ แล้วร้องอุทานเสียงดัง “พ่อจ๋า อร่อยจังเลย”

๒๒ แม่หวังได้ยื่นเข้าก็ดีใจ ร้องเรียกลูกขึ้นมา
กินข้าว “ลูกหวัง ลูกแห้ว มากินเนื้อหมี่
กับแม่ เร็วเข้า” พ่อหวังจึงรู้ว่าแม่หวังรอด
ตาย แถมยังพิชิตาหมียักษ์ได้

ลูกๆ กินแกงหม้อย่างเอร็ดอร่อย ยกเว้นผู้เป็นพ่อ แม่หวังจึงถามพ่อหวังว่า ทำไมถึงไม่กิน พ่อหวังบอกว่า ถ้าแม่หวังบอกกับชาวบ้านว่าตนเป็นคนฆ่าหมီး เขาถึงจะยอมกิน แม่หวังรับปาก ทั้งครอบครัวจึงนั่งกินแกงหม้อย่างมีความสุข

ดาราร่าง

ดาราร่าง เป็นชนเผ่าที่อาศัยอยู่ทางเหนือของประเทศไทย นับถือพุทธศาสนา มีอุปนิสัยร่าเริง เป็นมิตร มีวัฒนธรรมประเพณีของตน อาทิ ภาษา พิธีกรรม อาหาร เสื้อผ้า เครื่องดนตรี นิทาน โดยเฉพาะการแต่งกาย ชุดประจำเผ่าของดาราร่างนั้นงดงามมาก จำลองจากเครื่องทรงของนางฟ้า ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นบรรพบุรุษของพวกเขา

นิทานเรื่อง **พ่อหิ้งผู้ฆ่าหมี** แสดงถึงวิถีชีวิตที่อยู่ใกล้ชิดธรรมชาติของชาวดาราร่าง โดดเด่นด้วยบทบาทของผู้หญิง และแสดงให้เห็นถึงขนบธรรมเนียมของชนเผ่า

ชาวดาราร่างนั้น แรกเกิดจะมีชื่อตัว ตั้งโดยปรีชาผู้เฒ่าผู้แก่หรือผู้รู้ เลือกชื่อที่เป็นมงคล และสอดคล้องกับลักษณะที่เกิด หลังจากแต่งงานมีลูก ทั้งชายและหญิงจะถูกเรียกตามชื่อลูกคนโต ดังเช่น พ่อหิ้ง แม่หิ้ง ในนิทาน พอสูงอายุ เข้าวัดเข้าวา ฟังศีลฟังธรรม พระจะตั้งชื่อให้ใหม่ ถือเป็นกาเนิดใหม่ในพุทธศาสนา เปลี่ยนเป็นคนอีกคน ผู้สูงอายุที่ผ่านพิธีกรรมแล้วจะมีคำนำหน้าว่า 'พะก่า' ตามด้วยชื่อที่พระให้

ชาวดาราร่างได้ชื่อว่าศรัทธาในพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง ในวันพระจะงดประกอบกิจการงานทุกชนิด ยกเว้นการหาข้าวปลาอาหาร เหมือนที่ปรากฏในเรื่อง คนเฒ่าคนแก่จะไปถือศีลปฏิบัติธรรมทุกวันพระ โดยเฉพาะช่วงเข้าพรรษา

บ้านแม่จอนเป็นหมู่บ้านเล็กๆ บนภูเขา ห่างจากตัวเมืองเชียงดาวราว 20 กิโลเมตร ประกอบด้วยชนเผ่าลาหู่และดาราร่างอยู่ร่วมกันอย่างสันติมาเป็นเวลาช้านาน ชาวบ้านนับถือทั้งศาสนาพุทธและคริสต์ เด็กๆ และวัยรุ่นนั้น แทบทุกคนเกิดในประเทศไทย

